

Identitats encavalcades

Vull creure que a fora hi deu haver algú de bona fe, lliure o deslliurat de la intoxicació creada per desconfiar i odiar tot el que soni a català. També vull pensar que aquest algú es pregunta què passa per tal que una bona majoria de la ciutadania d'un territori del seu mateix Estat se'n vulgui anar, segurament, cap a un destí incert, renunciant a l'"estabilitat" de pertànyer a Espanya, mentre ell s'hi sent bé, sense cap necessitat afegida.

Fins i tot, depèn d'on sigui aquesta persona, també en algun moment ja s'haurà començat a fer preguntes. Potser algunes seran les mateixes: qüestionant-se si aquest Estat és el que volen fer creure impecable, fort, just i democràtic, que transmeti confiança i orgull de sentir-se'n habitant i particip. De sentir-se implicat en els seus projectes i objectius.

De si no seria millor construït d'una altra manera, respectant els diferents sentiments identitaris existents, sense que això fes la sensació de traïció a ningú. A aquesta possible persona se li podria dir, abans que aquest gruix d'oficialment espanyols es preguntessin i després es convencessin, que el millor seria separar-se tot el pacíficament que fos possible.

Durant molts anys (dècades, potser segles) s'ha vist coartada qualsevol expressió d'identitat pròpia; i, molt sovint, menyspreada la seva llengua tot i estar reconeguda i ser objecte cultural d'obligat respecte i manteniment per la Constitució Espanyola. Aquest gruix de gent creu que s'han de poder prendre les decisions, s'han de poder gestionar els recursos. I als altres Parlaments que es faci el que es vulgui, però al Parlament de Catalunya s'ha de poder parlar de tot.

S'ha de parlar de tot, independentment de la transcendència que un tema tingui, o se li vulgui atorgar, depenent de l'interès polític, ideològic i estratègic d'un determinat grup. Que creu que, per si sol, té prou consistència identitària per a no restar sotmesa a una altra que, en tot cas, podria tenir vincles afectius, socials, familiars, en comú a ser respectats i compartits lliurement i voluntàriament.

El cas de les identitats sembla un tema erm, sense importància, però en moments de molt acusats desacords, desencerts, errors, o directament d'insult i provocació, surten a la superfície i adquireixen una rellevància que en bona harmonia i tracte just i equitatiu restaria a la reserva. Això es fa més evident quan, com el que passa amb el bilingüisme, una identitat més forta i totalitàriament es vol imposar, com sigui, a l'altre que, per més que respecte a aquella sigui minoritària, no té perquè ser menys sentida.

En aquest cas, més aviat seria parlar d'identitats superposades a discernir molt particularment cadascú, amb el benentès que, en el fons, tothom té la seva.